Інтимна лірика П. Тичини. Твір 10 клас

Ви знаєте, як липа шелестить
У місячні весняні ночі?
Кохана спить, кохана спить,
Піди збуди, цілуй їй очі.
Кохана спить...
Ви чули ж бо: так липа шелестить.

Скільки поколінь юних читачів виучує ці рядки напам'ять! Тичина не зразу став улюбленим поетом молоді Поет був майстром лірики політичної, громадянської, філософської. А поруч з політичними поезіями з'являлися вірші про кохання:

Не дивися так привітно,
Яблуневоцвітно.
Стогнуть зорі, як пшениця:
Буду я журиться.

Найвидатнішим явищем ранньої поезії Тичини була поява у 1918 році першої книжки «Сонячні кларнети». «Ніколи не забуду,– пригадував М. Бажан,– тієї безсонної ночі, коли мій друг приніс мені книжку з ясними соняшниками на обкладинці. Ми і читали, і п'яніли, і кричали з радості, насолоджуючись красою українського слова, яке з такою, нечуваною нами досі, музичністю грало, співало, бриніло, гриміло, лилося зі сторінок незабутньої тієї книги... Для нас тоді над усім світом заколивалися сонячні кларнети...»

Так, то прийшла до читача дійсно сонячна книга, зі сторінок якої ми читаємо:

Подивилась ясно, – заспівали скрипки! –
Обняла востаннє, – у моїй душі. –
Ліс мовчав у смутку, в чорному акорді.
Заспівали скрипки у моїй душі.

П. Тичина відзначався природженим талантом мислити музичними образами; йому притаманна здатність сприймати звуки у барвах, а барви – у нотних рядах.

Знав я, знав: навіки, – промені, як вії! –
Більше не побачу, – сонячних очей. –
Буду вічно сам я, в чорному акорді. –
Промені, як вії сонячних очей!

Сила поезії П. Тичини була, є й буде в тому, що її висока ідейність пройшла крізь розум, серце й волю поета, а тому важко провести грань між ним і його ліричним героєм. Ось поезія «Я стою на кручі...»:

Я стою на кручі! –
За рікою дзвони: Жду твоїх вітрил я –
Тінь там тоне, тінь там десь...
Випливають хмари –
Сум росте, мов колос:
Хмари хмарять хвилі –

Сумно, сам я, світлий сон...

Автор використовує повторення однорідних приголосних звуків (алітерація), що підсилюють сум!

Вірю яснозорно –
За рікою дзвони:
Сню волосожарно –
Тінь там тоне, тінь там десь...

Припливеш, приплинеш –
Сум росте, мов колос: З піснею про сонце! –
Сумно, сам я, світлий сон...

Багато його віршів, в яких звучить гімн життю, весні, коханню, що оновлює і підносить душу людини, давно стали улюбленими, особливо для молоді, оскільки поетові вдалося створити дійсно вічні, невмирущі образи, відтворити прекрасне почуття кохання, почуття радості існування людини, відчуття молодої сили.